

չափանիշներուն:

«Պիտի սիրես եղբայրդ կամ ընկերդ
քու անձիդ պէս». ըսաւ մեր Տէրը ուրիշ
առիթով մը:

Ո՞վ իր ունեցածը պիտի խնայէ իր
անձին համար: Եթէ եղբայրդ կը սիրես չես
կրնար ունեցածէդ բաժին չհանել եղբորդ
համար: Երէցը կը գանգատէր մինչեւ իսկ
պարարտ եզին համար որ մորթուած էր
եղբորը վերադարձին առիթով:

Այս ընթացքէն կարելի է հետեւեցնել
որ երէցը եսասէր մկարագրով լեցուն անձ
մը ըլլալու է, որմէ հեռու չեն նաեւ
բարկութիւնը եւ նախանձը: Աւետարանը
բան մը չըսեր թէ ան հաշտուեցաւ կամ
համոզուեցաւ իր հօր խօսքերէն ու մտաւ
տուն եւ ուրախացաւ եղբոր վերադարձին
համար:

Սակայն մենք մոռնանք երէցը ու
մեր մտքին մէջ մեզի օրինակ վերցնենք
կրտսեր որդիին ընթացքը, յատկապէս
ապաշխարութեան այս օրերուն:

Սիրելի հաւատացեալներ, Աստուած
հայրն է բոլոր անառակ որդիներուն,
որոնց դարձին ու զղջման կը սպասէ,
գանոնք գրկելու եւ համբուրելու համար:
Ամէն անգամ որ քրիստոնեայ մը դարձի
կու գայ ու կ'ապաշխարէ, պէտք է առանց
ամչնալու խոստովանի իր հօրը առջեւ
ըսելով. «մեղայ յերկինս եւ առաջի քո»:
Այն ատեն մեր երկնաւոր Հայրը սիրոյ
Ժպիտով պիտի դիմաւորէ, գրկէ եւ
հայրական սիրոյ եւ ներման համբոյրներ
դրոշմէ նակտին վրայ եւ ըսէ իր
հրեշտակներուն. «ուրախացէ՛ք ինձի հետ,
վասն զի այս անառակ որդիս մեռած էր,
յարութիւն առաւ. կորսուած էր եւ
գտնուեցաւ»:

ԳՈՒՍԱՆ ՎՐԴ. ԱԼՃԱՆԵԱՆ

ԽՈՐՀՐԴԱԻՈՐ ԳԻՇԵՐ

«ՊԱՏՄՈՒԹԻՒՆ ՓՈՔՐԻԿԻՍ»

Եկաւ երկար սպասուած Գիշերը:
Փոքրիկս, երբեւ լսե՞լ ես ծերուկ Գիշերի
պատմած հին ու նոր պատմութիւնները:
Զարմանում ես: Գիշերը ոչ միայն պատմում
է, այլեւ հմտօրէն քննադրում է սփանջիկ
թատերականացուած պատմութիւններ:
Հաւատա՞, նա աշխարհի ամենախորհրդաւոր
քննադրիչն է: Նայիր երկինք եւ դու այսօր
ականատես կը լինես այդ
ամենախորհրդաւոր քննադրիչի,
ամենախորհրդաւոր քննադրութեանը:

Ահա Գիշերը բացում է տիեզերքի
քնմի թաւշէ վարագոյրները:

Բնականացումը սկսուեց:

Տիեզերքը զարդարուած է հրաշակերտ
եկեղեցւոյ պէս: Արարչի անտեսանելի աչքը
մէկիկ-մէկիկ վառում է հրեշտակների
բնակարանի կանթեղները, որ մենք աստղեր
ենք կոչում: Ամէն մի փոքրիկ, տիեզերքում
իւր կանթեղը ունի . . . : Տես-տես, Լուսինը
բազում է իր փառահեղ երկնային գահի
վրայ: Հերմա՛կ-ճերմա՛կ նշխար Լուսին:
Այժմ բոլորը պատրաստ են եւ հնչում է
տիեզերքի հիմաւորց մեղեդին: Երկնային
երաժիշտները իրենց անմարմին շուրթերով
եւ աննիւթական նուագարաններով Աստու-
ծոյ գովքն են երգում: Սրանք սերովքէներն
ու քնովքէներն են, որ միաձայն

սրբասացութեամբ սաղմոսում են. «Սուրբ, Սուրբ, Սուրբ, Տէր զօրութեանց, լի են երկինք և երկիր փառօք քո. օրհնութիւն ի բարձունս . . .»:

Գիտե՞ս, փոքրիկս, մեծահասակ մարդիկ չեն կարող լսել աստուածային այս բարբառը, նրանք վարժուել են իրենց հոգեղէն ականջներին: Հոգեւոր այս երգեցողութիւնը լսելու համար պէտք է մանուկ լինել. մանուկները կարող են լսել աննիւթական լսելիքներով: Նրանք պզտիկ լոյսի տաճարներն են, որ ոչ միայն լսում են երկնայինների օրհներգութիւնը, այլ տեսնում են փառաբանիչներին, նրանց հետ զուարճանում են հոգեւոր այս խրախմանքի մէջ: Որքան երանելի են փոքրիկները, որ դեռ չեն ճաշակել մեղքի դառը սեղանից: Նրանք սեղանակից են հրեշտակներին և յաղթական եկեղեցւոյ սուրբերին:

Հրաշքների գիշեր: Ամէն անգամ, երբ հրափայլ Արեգակը իր հրեղէն կառքով սուզւում է ծովի անհունը՝ հանգչելու իւր առագաստի մէջ և բարեպաշտօն երաժիշտները սկսում են իրենց օրհներգութիւնը, գալիս է ծերունագարդ Գիշերը և իւր պատմութիւնն է հիւսում զարմանահրաշ արարչագործութեան մասին: Իսկ Լուսինը, աստղերը, տիեզերքի փոքր ու մեծ մոլորակները իրրեւ գերազանց դերասաններ օգնում են նրան, նոյնիսկ կուտում ու վիճում են, թէ ո՞վ աւելի

յարմար է այս կամ այն դերը կատարելու համար: Լուսինը երբեք իր դերը չի ուզում փոխել, կամենում է միշտ նշխար լինել, գտնելով, որ ինքը լուսափայլ է, ներմակ ու կլորիկ, իսկ խորհրդաւոր է, երբ նշխարը օրերի ընթացքին նուազում է ու չի վերջանում, այլ նորից ծնւում է:

Որքան մեծ ու հզօր է Աստուած: Սքանչացիր, փոքրիկս, Անմահ Թագաւորի ձեռքի գործերով, թոյլ տուր, որ մանկան հոգիդ մասնակից լինի գիշերուայ այս խորհրդաւոր բեմադրութեանը, թող որ երկնքի բեմի առջեւ երկրպագի Փառքի Թագաւորին, օրհնի նրան և փառաբանի, թող որ հոգիդ սաւառնի անհունի մէջ: Հոգին սահմաններ չի սիրում, քաղցրիկս, արձակիր նրա թեւերը, որ Աստուած է տուել: Արծիւները պէտք է թռչեն: Եթէ ստիպես, որ հողի վրայ սողան գարշելի օձերի պէս, նրանք կը մահանան: Արծիւները պէտք է թռչեն:

Սիրելի փոքրիկս, Գիշերը աւարտում է իր պատմութիւնը: Արեգակի չարաննի ճառագայթները բոցեղէն զանգակներ դարձած ազդարարում են լուսաբացը: Լոյսը ողողում է տիեզերքը: Իսկ ծերուկ Գիշերը փակում է երկնային բեմի թաւշէ վարագոյները: Սկսում է մի ուրիշ գեղեցիկ պատմութիւն՝ կեանքի, լոյսի, զարման ու սիրոյ:

Բարեւ Արեւ:

Բարի լոյս, փոքրիկ:

Տ. ԶԱՔԱՐԻԱ ՔԶՆՅ. ՍԱՐԻԲԷԿԵԱՆ